

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 149. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519348848/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Stakkels Louis!

sagde jeg. „Godt!“ raabte han, „vil Du elske mig? jeg er *Lebon*, Medlem af Nationalconventet, den souveraine Nations Repræsentant, og Frihedens Forsvarer. Arras-Borgere!“ sagde han til Gardisterne – „gjennemseger Huset, og seer efter, i hvilken Krog Aristocraten har forstakket sig!“ De gavede sig nu til at lede i alle Værelser. Han vendte sig atter til mig: „Borgerinde! jeg kan godt lide Dig; vil Du følge med og lette mig mine uhyre Arbejder? Vil Du dele en ægte Republikaners Seng?“ Jeg rejste mig i Harm og raabte: „Nej!“ Han smilte og strøg sig om sin Knebelsbart: „Hvem vil Du da helst omfavne – mig eller Guillotinen?“ „Den Sidste!“ svarede jeg. „Ogsaa godt!“ raabte han, „Du er en fri Borgerinde, Du skal have din Villie!“ En Gardist kom just ind; *Lebon* sagde til ham: „see her har vi een af de Damer, der blande Kortet for Emigranterne –!“ „– Meget rimeligt!“ afbrød denne, „for hun har længe været hos *Charost* paa Rougemont.“ „Bravo!“ raabte *Lebon*, „han sidder her i Fængslet og venter sin velfortjente Straf – lad denne barmhjertige Søster komme hen og trøste ham! Lystig, min Stukke! Du skal snart danse Carnaguetolen!“ Gardisten gjorde en *Entrechat*, og bød mig sin Arm: „Maa jeg engagere deres Naade?“ raabte han, med et spottende Smil. Jeg bortstødte hans Arm, og ilede foran ham til Fængslet.”

„Næste Morgen bragte os vor kjære gamle Præst fra Rougemont – en sand Trøster for os, en modig Vejviser paa den blodige Bane, hvis Betrædelse forestod os ethvert Øjeblik. Han opdagede snart Forholdet imellem *Annette* og mig, og saae tillige, at min Fader billigede det. „Hr. Captain!“ sagde han en Dag til mig, „De og *Annette* elske hverandre; deres Kjerlighed er reen, thi dens Maal ligger i Aandernes Land; men lad den allerede her werde helliget ved Religionens Sacramente! Lad mig forene dem ved Kirkens velsignede Baand – ikke som Elsker og Elskerinde; men som Mand og Kvinde skulle de da træde for den Allerhøjestes Dommertrone!“ Denne Tanke, som hidtil endnu ikke var faldet mig ind, vakte de heftigste Følelser i min Sjæl: *Annette* min Hustru – og dog for mig reen, hellig som en Engel, som en forklaret Aand – denne Forestilling havde noget sødt, ophøjet Sværmerisk; men – vilde ikke denne inderligere Forening gjøre Døden bittere? og om nu denne fordrede kun Een af os? om den Anden muligen skulde werde frikjendt? Dog mine Tvivl forsvandt alle i det henrykkende Haab: at kunne kalde *Annette* min Hustrue – om endog kun een eneste Dag. Vi talte med min Fader: han gik snart

St. St. Blicher

over til vor ærværdige Vens Anskuelse. Vi talte med *Annette*: hun vægrede sig, hun fremkom med een Indvending efter den anden; hun vilde endog heri see noget Formasteligt, en Slags Trods mod det urandsagelige Forsyn, hvis Styrelse ikke syntes at tillade os nogen nærmere Forening i dette Liv. Men hvorlænge kunde hun vel modstaae Præstens Forestillinger og Elskerens Bønner? Vi bleve viede saa kirkeligt, som det i et Fængsel lod sig gjøre. Acten foregik i den fælleds Forsamlingsaal, og alle vore Medfangne ønskede os tillykke, og viiste en Glæde, som om vi havde befundet os i fuldkommen Frihed; og denne Dødens Forgaard gjenlød af et Gildelaugs muntre Larmen. „Ret Broder!” raabte en fordums Krigscammerat til mig, „hold Du kun Døden for Nar, og strjal fra den graadige Knokkelmand enhver Glæde, som Livet endnu har tilovers for Dig!” Min Fader befriede nogle af de Louis'orer, som skjulte sig mellem hans Skoosaaler, og et festligt Maaltid – Overflod af Mad og Viin – indbød snart alle Fangerne til en Nydelse, der – for sex af dem var den sidste.”

„Mod Enden af Gildet, som Stemningen var muntrest, og Skaalene gik flittigst omkring, indtraadte vor daglige Gjæst – den Herre, som afhentede de Indstævnte til Revolutionstribunalet, hvorfra der gik kun een Vej, den til Retterstedet. Ved Synet af denne Dødsherold forstummede Selskabet, Samtalen standsede og de fulde Glas bleve satte ned igjen. „Hvem gjælder det nu?” denne Tanke gjennembevævede alle Hjerter. *Annette* greb min Haand: „O Gud, *Louis!*” sukkede hun ængsteligt. Charon – som vi kaldte ham – fremtog sit Papiir, og begyndte at oplæse Slagtoffernes Navne. Det første var *Louis!* – *Annette* udstødte et Skrig, og omspændte min Hals med sine Arme; hun trykkede sit Ansigt ind mod min Barm, som om hun der kunde undgaae at høre den frygtelige Lyd af mit Navn. „*Louis – Louis – Bet –*” Han stannede, og kunde ikke læse Navnet. Hvilken rædsom Forventning, hvilken pinefuld Spænding! En opmærksom Tilskuer maatte snart kunne have talt, hvormange der iblandt os heed *Louis*. Et ungt Menneske – en fordums Kjøbmand – sprang utaalmodig op. „Det er Skade” raabte han, „naar Embedsmænd ikke kunne læse; jeg hedder *Louis*, og gad dog vide om det er min Dag idag?” Han gik hen, saae over Charons Skulder og læste: „*Louis Beibouillere!* Rigtigt! saaledes hedder jeg.” Han gik rask tilbage til sin Plads, fyldte Glasset, rakte det ivøjret og raabte med høj og munter Stemme: „Mine Herrer og Damer! de maae tilgive! en vigtig Forretning byder